

Валентин
Липинський

Морзік
з
Марселю

18+

УДК 821.161.2
кРі»
ББК 84.4Укр
Л61

ТОВ «Видавництво Бу-

Верстка - Максим Заверач

Валентин Ліпчинський
Л61
Моряк з Марселя : новели. –К.: Видавництво «БукРі», 2017.
– 33 ст.
ISBN: ISBN 978-617-7595-10-5

УДК 821.161.2
ББК 84.4Укр

Всі права на твір належать авторові та захищаються українським і міжнародним правом. Публічне використання чи відтворення у будь-якій формі твору чи його частин без дозволу автора заборонено та тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

ISBN: ISBN 978-617-7595-10-5   © Валентин Ліпчинський,
2017

Зачарування невимовною дівочою красою і понівечені зрадою серця ліричних героїв, таємничу недомовленість і жагучу пристрасть, любовні захоплення і за давні образи, відверту розкутість і тонкий гумор, круті повороти сюжету і магію романтичних місць - все це ви знайдете в дебютній книзі оповідань, написаних в легкому і грайливому стилі.

У збірку увійшли оповідання, що раніше з'являлися в літературно-художньому журналі «Дніпро», літературно-художньому та громадсько-політичному журналі Національної Спілки письменників України «Березіль», міжнародному літературно-мистецькому журналі «Склянка Часу*Zeitglas», всеукраїнському літературно-мистецькому журналі «Чорнильна хвиля», «Антологіях сучасної новелістики та лірики України», альманах «Скіфія», «Вісниках міжнародного поетичного конкурсу «Чатує в століттях Чернеча гора», «Віснику міжнародного конкурсу короткої прози «ZeitGlas-2016», «Віснику міжнародного поетичного конкурсу з нагоди 175-річчя виходу першого повного видання «Енеїди» Івана Котляревського "Щыро безъ обенякивъ.", книзі «Огні горять...», а також нові твори.

За черговим поворотом перед очима Кевіна зненацька вигулькнуло величезне озеро з чистою прозорою водою, оточене зі всіх сторін височеними горами. Пейзаж був просто неймовірний.

Кевін припаркував свій «FORD Explorer» збоку біля дороги, одразу ж за «Jeep Patriot», який вже стояв тут, вийшов із машини, підійшов до озера і сів на стовбур дерева з обдертою корою, відполірованого до блиску.

За кілька метрів від берега в озері купались, очевидно, ті, що приїхали на «Jeep Patriot» - юнак і юнка. Спочатку Кевін бачив лише їхні голови над водою, але, коли дівчина пірнула, блиснувши незагорілою білизою звабливих округлостей дівочого тіла, зрозумів, що одяг на ній геть відсутній. За логікою, він мусив тоді бути відсутній і на юнакові.

«Можливо, я випадково проїхав якийсь просторово-часовий портал і потрапив у земний рай, де й досі гуляють первісні Адам і Єва?» - пожартував подумки Кевін, складаючи план дій на випадок, коли перші люди на Землі нарешті захочуть вийти на берег.

Тим часом сонце пригрівало все сильніше, і Кевіну теж закортіло пірнути у холодну озерну блакить. «Хм, але як це зробити?» – задумався він. Звісно, можна було вдягти плавки, але із солідарності з тими, що прибули сюди раніше, правильніше зняти весь одяг. З іншої сторони, можливо, вони купаються так тільки тому, що раніше тут нікого не було. Тоді Кевін спершу зняв лише сорочку і, акуратно склавши її, примостив на колоді.

«А, та що мені, зрештою, не цноту ж втрачати!» - нарешті наважився він, стягнув додолу джинси разом із трусами і, високо підіймаючи ноги, із шаленим плюскотом забіг у воду.

¹ Lake (англ.) – озеро

Юнак і юнка, які досі були зайняті виключно одне одним, здивовано витріщилися на нього і заусміхалися. Тоді продовжили обійматись і цілуватись, час від часу кидаючи в його сторону зацікавлені погляди.

Кевін, щосили намагаючись не звертати на це уваги, потужними ривками поплив до середини озера.

Коли він нарешті повернувся на берег, парочка вже розташувалась на гладкому камінні недалеко від нього і засмагала долілиць. Окинувши оком струнку фігурку оголеної дівчини, Кевін підійшов до колоди, на якій лежав його одяг, і став обличчям до сонця. Трішки обсохнувши і зігрівшись, видобув із кишені джинсів пачку «Marlboro» та запальничку «Zippo», припалив і зробив глибоку затяжку.

Чудовий пейзаж навколо озера практично перестав цікавити Кевіна, оскільки всю його увагу поглинули випнуті білі сіднички і струнки засмагли ніжки юнки. Здавалось, на такий пейзаж він міг би дивитися вічно.

Допаливши цигарку, Кевін пошукав поглядом місце, куди міг би викинути недопалок, і, не знайшовши пристойного варіанту, пішов до машини, де була попільничка. Заодно відчинив багажник, дістав звідти великий рушник із тропічними візерунками і написом Hawaї та, повернувшись до облюбованого стовбура дерева, постелив на гаряче каміння рушник написом назовні і ліг на нього горілиць, аби теж трохи засмагнути.

Під ласкавим промінням сонця заплющив очі і, втомлений запливом до середини озера, здається, заснув, оскільки, коли знову їх розплющив, то зауважив біля юнака і юнки ще двох дівчат. Одна з них, із вогняно-рудим волоссям, вже теж повністю позбулась одягу, відкривши вітру і сонцю, а також поглядам присутніх, ідеальну, засмаглу до кольору шоколаду, зграбну фігурку з високо піднятими грудьми, на яких чітко вирізнялись набубнявілі соски, а друга, білявка, була вдягнута у світлу футболку і вигорілі на сонці коротень-

кі шорти. Відкриті частини її тіла повністю гармоніювали із одягом - очевидно, досі до них ще не торкалося сонячне проміння. Хлопець і дівчата сиділи в колі і були заглиблені у якусь дуже цікаву настільну гру – такі тепер популярні серед молоді. За стіл їм правив великий гладкий камінь.

Підвівшись, Кевін знову потягся до джинсів, аби запалити ще одну цигарку, і задивився на озерну гладь. Але його увагу відвертали вигуки, що час від часу долинали з боку веселої компанії, і, звісно, оголена краса дівчат.

Дівчина із шоколадною засмагою, напевно, помітила це, оскільки встала і попрямувала до нього.

«Можливо, хоче зробити мені зауваження, аби не витріщався так на голих дівчат?» - засмоктало Кевіну під ложечкою, та все одно він був не в змозі відірвати погляду від її нестерпно привабливого тіла.

- Hi! How are you? (*Привіт! Як справи?*) – привіталась дівчина, наблизившись до Кевіна.

- I'm fine, you? (*Порядок, а в тебе?*) – відповів він, засліплений дівочою вродою: випнутими вперед тугими налитими грудьми, впалим підкачаним животиком і кучерявим темним трикутником внизу. Доповнювали всю цю красу звабліві лінії силуету.

- Also good! (*Теж добре!*) – усміхнулась краля, втішена непідробною увагою Кевіна.

І, подаючи ніжну долоню для потиску, промовила:

- I'm Carolyn. (*Я Керолайн*)

- Hi, Carolyn! Very glad to meet you! (*Привіт, Керолайн! Радий знайомству!*) – потиснув Кевін обережно кінчики її пальців і наважився на комплімент, - You're incredibly beautiful, girl! (*Ти неймовірно красива!*)

- Oh, thank you very much! (*О, дякую дуже*) – щасливо засміялась Керолайн і її карі очі спалахнули неймовірною звабою.

Кевін схаменувся, що, розгубившись, зовсім забув відре-

комендуватися

- Oh, sorry, I haven't introduced myself I'm Kevin. (*О, вибач, я не відрекомендувався. Я Кевін*)

- Hi, Kevin! Nice to meet you too! (*Привіт, Кевіне! Теж рада нашому знайомству*) – широко усміхнулась Керолайн і запитала, - Isn't it sad, sitting here all alone? Want to join us? (*Хіба тобі не сумно сидіти тут самому? Хочеш приєднатися до нас?*)

- Of course! (*Авжеж!*) – не зміг приховати своєї радості Кевін.

- Come with me! (*Пішли зі мною!*) – зі щирою усмішкою запросила дівчина.

Вона повернулась і пішла попереду, а Кевін, захоплений чарівним виглядом її наче вирізьбленої з мармуру спинки, тугих сідничок і струнких ніжок, потягся за нею, наче бичок на мотузці.

Коли вони наблизилися, дівчата приязно заусміхались, а хлопець підвівся і потиснув Кевіну руку:

- Hi! I'm Allan. (*Привіт! Я Алан*)

- Hi, Allan! I'm Kevin, (*Привіт, Алане! Я Кевін*) – знову відрекомендувався Кевін.

- Hi, Kevin! I'm Elizabeth, (*Привіт, Кевіне! Я Елізабет*) - помахала йому грайливо рукою супутниця Аллана, залишаючись сидіти.

- Hi, Elizabeth! (*Привіт, Елізабет*) - усміхнувся Кевін до Елізабет і повторив її вітальний рух рукою.

Вдягнена білявка, опустивши скромно очі, промовила:

- I'm Isabella. (*Я Ізабелла*)

- Hi, Isabella! (*Привіт, Ізабелла!*) - привітався Кевін із нею кивком голови.

Трохи затягнута церемонія знайомства нарешті завершилася.

- Very glad to meet you all! (*Дуже радий з вами всіма по-знайомитися!*) – звернувся Кевін до всіх разом.

- Mutually! (*Навзаєм!*) – відповіли вони хором і весело засміялись.

- Let's go swimming! (*Пішли купатися!*) – запропонувала Елізабет компанії і піднялась на ноги, спершись на руку Аллана.

Не чекаючи, доки інші їх підтримають, Аллан та Елізабет побігли до води. Керолайн нетерпляче покликала і Кевіна:

- Come on! Catch up! (*Давай! Наздоганяй!*)

Той поглянув на неї і звернувся до білявки:

- Aren't you going? (*А ти не йдеш?*)

Ізабелла, секунду повагавшись, спочатку стягнула донизу шорти, під якими не виявилось білизни, а тоді сміливо, не відвертаючись від Кевіна, потягла через голову футболку. Кевін замилувався красою стрункого дівочого тіла з чудовими грудьми ідеальної форми і світлим трикутником внизу живота. Дивовижно, але блискавичне роздягання Ізабелли чомусь вразило Кевіна більше, ніж момент знайомства із уже раніше оголеною Керолайн.

Взявшись за руки, вони утрюх - Керолайн зліва, Ізабелла справа, Кевін посередині, - весело побігли наздоганяти Елізабет та Аллана.

Коли всі нарешті вилізли з води, Кевін пішов до стовбура дерева і взяв рушник, аби розміститись поряд із компанією, яка вже лежала на різноманітних рушниках і засмагала. Кевін постелив свій скраю, біля Ізабелли, і теж ліг.

Сонце поволі змінювало свій нахил, і всі час від часу вставали і перестеляли рушники так, аби сонце було позаду. У якийсь момент п'ятки Ізабелли опинились просто перед очима Кевіна.

Піднявши голову, між стрункими ніжками Ізабелли зауважив на диво красиві губки, ледь приховані світлим кучерявим волоссячком - і вже не міг відірвати від них очей. Ізабелла, певно, відчула на собі палючий погляд хлопця, оскільки озирнулась на нього і лукаво усміхнулась. Тоді

повільно перевернулася горілиць. Кевін спаленів від сорому (хоча, здавалось би, чого вже соромитись повністю оголеному хлопцю поряд із повністю оголеною дівчиною?) і хотів повторити рух Ізабелли, але збуджене в цей момент чоловіче ество стримало його від цього.

Кілька разів всі ходили купатись і знову повертались до своїх рушничків, аж поки добряче не зголодніли. Аллан з Елізабет та дівчата витягли зі своїх рюкзаків сендвічі та фрукти, не забувши запропонувати і гостеві, в цей момент Кевін пригадав, що в багажнику машини у нього про всяк випадок завжди є пару упаковок «Budweiser», і запитав у компанії:

- Up for a beer? (Будете пиво?)

- Of course! (Авжеж!) - зраділи всі, і, щойно він приніс обіцяне, із насолодою почали поглинати сендвічі, запиваючи їх смачнющим пивом.

Після випитого Кевіну знову закортіло запалити цигарку. Він встав і рушив у напрямку стовбура, де залишив свій одяг.

- Kevin, are you going to smoke? Wait for us! (Кевіне, ти збираєшся палити? Почекай на нас) – гукнула йому Керолайн.

Кевін зупинився і зачекав дівчат. Всівшись на стовбурі поряд із Кевіном, вони дістали дамські цигарки «Hilton Gold», а той гречно простяг їм вогник свого «Zippo».

Керолайн та Ізабелла виявились студентками Каліфорнійського університету, котрі вирішили на канікулах подорожувати Америкою автостопом. Коли вони попросились на одній із зупинок в машину Аллана та Елізабет, ті запропонували їм відпочити разом на чудовому віддаленому озері, подалі від людських очей, оскільки хотіли спробувати засмагати і купатись голяка. Одні знайомі колись переконали їх у перевагах такого відпочинку.

Керолайн та Ізабелла, спочатку провагавшись, все-таки пристали на пропозицію Аллана та Елізабет – і не пошкодували. Адже відчуття, коли ласкавий літній вітерець об-

віває все тіло без жодної ниточки на ньому, а тепла водичка обіймає кожну клітинку під час купання, не йдуть у жодне порівняння з тим, коли на тобі є нехай хоч і крихітний, але все-таки купальник.

Кевін, що сьогодні вранці теж вперше спробував повністю роздягнутись на березі озера просто із солідарності з тими, котрі прибули сюди раніше за нього, гаряче погодився із дівчатами – так, жодного порівняння! Причому, казав Кевін, навряд чи йому відтепер захочеться бувати на «текстильних» пляжах («текстильники» - саме так прихильники голого відпочинку співчутливо називають тих, котрі ще не спробували такий екстремальний для них вид відпочинку і на берегах водойм досі перебувають у купальниках) – адже при поверненні сучасної людини до витоків людства в образі Адама і Єви звання стовідсоткове з першого разу, як у найсильнішого наркотика.

- Can you keep a secret? (Ви вмієте берегти таємниці?) – раптом запитала Ізабелла у них обох.

- Of course! (Авжеж) – відповіли здивовані Кевін та Керолайн.

- Then listen, (Тоді слухайте) - і Ізабелла розповіла їм свою надзвичайно цікаву студентську історію.

Одного разу на літніх канікулах вони вирішили всією групою піти в гори. Там їх зненацька застала дуже сильна злива і гроза. Не встигнувши ніде сховатись, всі змокли до ниточки і змерзли, як цуцики. Спускаючись із гір, натрапили на сауну і, недовго думаючи, побігли туди зігрітись. Заодно зняли з себе абсолютно весь одяг, аби він висох у гарячій сауні.

О, якби ви тільки знали, у якому захваті були хлопці, побачивши всіх своїх однокласниць у чому мати народила! Цей захват дівчата могли навіть побачити наочно – у кого який і наскільки. Сміючись, студентки ще більше запалювали однокласників, пропонуючи їм лягти на лавочки у сауні і зробити масаж. Але, коли якийсь збуджений до знемоги студент вже

хотів вхопити масажистку і зробити їй масаж, тільки трішки інший, та стрибала в холодний басейн. Хлопець – за нею, але, оскільки вода була надзвичайно холодною, то миттю гасила і його збудження, і запал. І це теж було видно дівчині не менш наочно крізь прозору і чисту водичку.

- Didn't guys laugh at you afterwards? (*Хлопці не сміялися з вас потім?*) – виникло запитання у Кевіна.

- No, on the contrary, they respected us even more! (*Ні, навпаки, почали ще більше нас поважати!*) – засміялась Ізабелла, - Maybe, they respected us for how free we are. (*Мабуть, вони почали нас поважати за те, що ми такі вільні*)

Тоді Керолайн розповіла і про свій досвід.

Якось на вулиці Лос-Анджелеса Керолайн зупинив високий вродливий чоловік і засипав компліментами з приводу її юної краси. Відрекомендувався фотографом. Дав свою візитку і попросив, аби вона навідалася до нього в студію у якості моделі. Керолайн роздумувала кілька днів, тоді таки наважилася і зателефонувала. Домовились на наступний день. Спочатку він фотографував її обличчя у різних ракурсах, тоді попрохав, аби вона продемонструвала трохи більше свою сексуальність і, крок за кроком, непомітно умовив її роздягнутись повністю. Керолайн паленіла від сорому, але виконувала всі його розпорядження.

Наступного тижня фотограф зателефонував і запропонував їй знову завітати до студії, на цей раз - аби оцінити результат їхніх спільних зусиль. Світлини вдались просто на славу і були такі ж неймовірні, як і краса Керолайн. Зворушена Керолайн отримала у подарунок портфолію, натомість підписала договір, у якому давала дозвіл на публікацію її світлин у глянцевих часописах, а також демонстрацію на виставках.

- You may have seen them somewhere, (*Ти міг бачити їх десь*) - лукаво усміхнулась вона до Кевіна та Ізабелли.

- Maybe, (*Можливо*) - задумано відповів Кевін, силкую-

чись пригадати, чи й справді він, бува, не зустрічав на фотовиставках чи в глянцевих часописах світлини Керолайн. Йому ж ніколи навіть на думку не спадало, що він міг би зустріти в житті красуню з обкладинки глянцевої журналу.

«Оце так пригода!» - захоплено подумав Кевін і прокинувся від лагідної мелодії будильника смартфона, виставленого на п'яту годину ранку.

Сьогодні був вихідний і Кевін запланував поїхати на віддалене озеро, куди його вчора покликали друзі, пообіцявши незабутній відпочинок.

Кевін зіскочив із ліжка і став під душ. Тоді нашвидку вдягнувся, поснідав, спустився в гараж на перший поверх і сів за руль автомобіля, у якому ще звечора поскладав усе необхідне. Двері гаража відчинилися і зачинилися за ним автоматично.

«Можливо, мій сон виявиться пророчим?» - посміхнувся подумки Кевін і, коли його «FORD Explorer» вихопився на автостраду, м'яко натиснув на газ.

27.01.2017

Летиція

Летиція, повністю оголена, стоїть на виступі скелі, а звідти, просто з кам'яних сутінків, до її тіла тягнуться чоловічі руки, обхоплюють ноги, гладять стегна, тримають міцно за зап'ястя, обіймають живіт і припадають до повних, наче налитих медом, важких грудей. Вона втомлено закидає голову назад, її красиві губи міцно стиснуті, а очі заплющені. Летиція намагається вирватись із обіймів багаторукого чудовиська, але сили надто нерівні. Ліву ногу вона ледь підіймає і притискає до правої, прикриваючи темний трикутник внизу живота, наче бажаючи зберегти цноту, але зрадливий стогін все-таки виривається із її уст: то ніжні, то брутальні доторки, то легенькі, то міцні обійми, то болючі, то ледь чутні потискування не залишають її тіло байдужим, і ним прокочується хвиля солодкої знемоги.

Десь здалека чується ніжна мелодія, звук поволі наростає, а тоді раптово обривається. За мить знову з'являється, досягає піку і зникає. «Тьох-тьох-тьох-тьох-тьох-тьох-тьох» - пронизливо щечече у саме вухо Жану невідома пташка. «Тьох-тьох-тьох-тьох-тьох-тьох-тьох, тьох-тьох-тьох-тьох-тьох-тьох-тьох» - повторюється щечетання удруге й утретє.

Жан розплющує очі, обводить нерозуміючим поглядом кімнату – і в його ще затуманений мозок починає поволі вповзати реальність.

Дверний дзвоник щечече наполегливіше. Жан встає з ліжка, чвалає до дверей, забуваючи подивитись у дверне вічко або хоча би запитати, хто там, і навстіж відчиняє двері.

На порозі стоїть засмагла дівчина в коротенькій білій сукні, що не приховує високих і струнких ніжок красуні. Крізь цупку тканину вгадуються тугі груди з набубнявілими сосками.

Вона усміхається, побачивши перед собою заспаного Жана, котрий з'явився перед нею в чому мати народила (бо саме так він завжди і спить - відколи почув розповідь про те, як на зборах збірної зі спортивної гімнастики дівчата до півночі голосно реготали у своєму номері готелю і не давали заснути хлопцям у сусідньому. Тоді один із них встав із ліжка (а спав він, треба зауважити, так, як радять лікарі - без одягу) і зайшов до номера веселух, де суворо пригрозив: якщо гімнастки негайно ж не перестануть шуміти, то всі спортсмени з його номера зараз, як і він, прийдуть до них у гості в костюмах Адама. Після його слів із номера дівчат не стало чутно ані звуку – перелякані, вони довго не могли заснути, а на ранок усім їм наснився обіцяний візит сміливих гімнастів).

- Привіт! Виспався?.. – весело питає Летиція, піднімаючись навшпиньки і потягнувшись губами до губ Жана.

Жан обіймає Летицію і пристрасно впивається в солодкі губи коханої, тоді ледь присідає, обхоплює її нижче сідничок обома руками, підіймає і несе до ліжка. Двері так і залишаються прочиненими, і сусіди, яким поталанило в той самий час проходити мимо, стають свідками незабутньої сцени: юнак, що наче зійшов із картини Мерварта «Потоп», несе звабливу юнку до незастеленого ліжка, вкладає її обережно горілиць і нетерпляче стягує із неї коротеньку сукню, яка й досі лише ледь приховувала розкішне тіло Летиції.

Нитка намиста - це все, що залишається на її тілі. Жан лягає на Летицію, м'яко входить у неї і починає рухати стегнами одразу в такому шаленому темпі, одночасно впиваючись їй у губи, що Летиція знетямлено намагається вирватись, але їй це не вдається, і вона звивається під ним, важко дихаючи, і стогне від насолоди.

Хвилі оргазму стають схожі на океанські, по яких вона злітає, як під час серфінгу, але дев'ятий вал накриває її з

головою, і тоді вона голосно і пронизливо кричить.

Луна від крику через прочинені двері досягає вух консержки, яка сидить у своїй кабінці на першому поверсі, і та тремтячими пальцями починає набирати на телефоні «911».

Поліцейські прибувають за кілька хвилин і, скрадаючись по під стінкою на звук криків Летиції, зненацька виринають у дверному отворі і наставляють на коханців пістолети з криком:

- Поліція! Всім залишатися на своїх місцях! Стріляємо без попередження!

Жан від несподіванки скочується з Летиції на ліжко, а тоді, не втримавшись на краю, падає на підлогу.

Летиція, спершись на лікті і забувши прикритись, ошелешено витріщається на поліцейських.

- У вас все нормально, мадам?.. – питає один із поліцейських, хоча черв'ячок сумніву вже й так закрався у його мозок.

- Так - невпевнено відповідає Летиція, - а в чому справа?..

- Нам поступив дзвінок, що тут, можливо, відбувається щось незаконне - відповідає другий поліцейський, і раптом до них обох, нехай із запізненням, доходить, що ж саме тут насправді відбувається.

Вони заходяться таким гомеричним реготом, що пістолети аж випадають із їхніх ослаблених рук.

Летиція, переживши нервовий шок, і собі долучається до реготу, скрутившись у калачик на ліжку.

Жан, із обуренням дивлячись на все це, встає із підлоги, іде до дверей і зачиняє їх просто перед носом у поліцейських, щоправда, перед тим повертає їм пістолети.

За спинами поліцейських він бачить розгублену консержку, яка, усвідомивши свій промах, спішить непомітно повернутися на пост.

Жан підходить до ліжка, падає на нього і теж регоче аж до кольок в животі.

Насміявшись досхочу, Летиція встає з ліжка і, не одягаю-

чись, іде на кухню, де готує канапки собі і Жану.

Жан тим часом заварює каву у джезві і вони, добряче зголоднілі, сідають за стіл.

Трохи заморивши черв'ячка, обоє виходять на балкон і запалюють цигарки, намагаючись до кінця зняти стрес, але забувають, що й досі не одягнені - і тим самим створюють його сусідам навпроти, які здивовано витріщаються на голу парочку. Коханці знову вибухають сміхом, неквапно допалюють цигарки, погасивши їх у попільниці, і повертаються до спальні, залишаючи прочиненими двері балкону.

На цей раз у ліжку Летиція стає навколішки, ліктями спираючись на подушки, а Жан прилаштовується позаду, і вони починають повільно рухатись назустріч одне одному, поступово збільшуючи темп.

За деякий час Жан стомлено падає на простирadlo. Летиція лягає на бік, повернувшись спиною до Жана, наче запрошуючи його до продовження. Звабливий краєвид збуджує Жана, і він знову припадає до Летиції, яка вже не опирається, а тільки лукаво і пристрасно шепоче:

- Ще, ще, ще

Тоді Жан лягає горілиць, садовить Летицію на себе у позу вершниці і вона, щасливо усміхаючись, починає повільно виписувати стегнами химерні танцювальні па, згодом падає Жану на груди і знеможено каже:

- Мені наче феєрверки в голові вибухають і розлітаються яскравими іскрами... Тобі теж?..

Жан усміхається і цілує її у м'яке волоссячко, що прилипло до лоба, а Летиція ніжно горнеться до нього всім тілом.

Із настанням сієсти вони засинають, міцно обійнявшись - права нога Жана між ногами Летиції, її ліва - на його правій.

Попереду – довгий weekend, під час якого Жан і Летиція взагалі не збираються вилазити із ліжка.

14.07.2016

Party²

Жоден великий мистець не бачить речі такими, як вони справді є. Якби він їх такими бачив, він перестав би бути мистцем.

Вайльд

Оскар

*Где Вы теперь? Кто Вам целует пальцы?
Куда ушел Ваш китайчонок Ли?*

Нічними вулицями Сан-Франциско мчав чорний байк - Білл спішив на party, яке організувала Елізабет. Коли він увійшов у будинок, вечірка була в розпалі. Білл пошукав поглядом Елізабет, але поміж безлічі гостей її зразу побачити не вдалось. Тоді він підійшов до бару, хлюпнув на денце склянки трохи віскі, зробив ковток і пішов блукати по будинку, розшукуючи господиню.

Десь хвилин за п'ятнадцять йому це нарешті вдалось: вона сиділа за столиком, заставленим пляшками з алкоголем, і пила якийсь коктейль, поряд сидів незнайомий йому чоловік. Елізабет весело щебетала, дивлячись на того закоханим, як здалось Біллу, поглядом. Виглядало на те, що Елізабет вже достатньо випила і майже не володіє собою.

Незнайомец, скориставшись сп'янінням господині, до якого, скоріше за все, був причетний і сам, вів себе досить нахабно: прилюдно чіпав її за груди, гладив коліна і стегна, але вона його не стримувала, а лише задоволено сміялась. Біллу, враженому непристойною поведінкою незнайомця і тим, що Елізабет дозволяє йому так себе вести, нестерпно захотілось вхопити того за комір і викинути, як шолудиве кошеня, через вікно, але, не бажаючи зчиняти скандал, він

величезним зусиллям змусив себе залишатися на місці.

Елізабет встала і почала виходити з-за столу повз незнайомця, спиною до нього. Той, скориставшись моментом, провів рукою зверху донизу їй між сідницями і вона знову з прихильністю, незрозумілою Біллу, засміялась і щось тихо сказала. Тоді незнайомец теж піднявся і, обхопивши Елізабет за талію, повів її по сходах на другий поверх.

Білл помітив, як десь на середині сходів Елізабет зупинилась і з легеньким сміхом м'яко почала випрочуватись із обіймів незнайомця, потихеньку витягуючи свої ніжні долоні із його величезних лап, а тоді нетвердою ногою пішла в напрямку однієї зі спалень.

Незнайомец зупинився, але за мить вперто рушив за нею.

Білл повернувся до бару, налив собі півсклянки віскі і залпом випив. Тоді ще і ще повторив.

Коли Елізабет з'явилась у холі, розпашіла і зі скуйовдженою зачіскою, то помітила Білла за стійкою бару і поспішила до нього.

Натомість Білл, начебто не зауваживши її, встав і швидким кроком попрямував до виходу.

В последний раз я видел Вас так близко,
В пролеты улиц Вас умчал авто...³

24.06.2016

---

³ Цитати із пісні Олександра Вертинського «Лиловий негр» (<https://www.youtube.com/watch?v=gjUewCIQXVc>)